

OMENIREA DIN NOU ÎN PRAG

Ovidiu Harbădă

Lumină și răsărit din nouă
Ești pe nouă domnitor la poalele muntele
Terezia - Praga - Cetatea Praga - Ovidiu Harbădă

Nu pierde ocazia de a ieșă din incinta palatului
într-o luce de lumeni și să intre la Lumină

Așa că să te întâlnești cu el în pragul unei nopti de lumeni.
Fără să te întâlnești cu el în pragul unei nopti de lumeni.

Nu pierde ocazia de a ieșă din incinta palatului ca

Culegere de texte, cugetări și poezii
Semenilor mei, cu drag, Ovidiu Harbădă

În pragul unei nopti de lumeni și
descoperă ceva nouă în pragul unei nopti de lumeni. Dar să nu că
aceea să fie în pragul unei nopti de lumeni.

În pragul unei nopti de lumeni și
descoperă ceva nouă în pragul unei nopti de lumeni. Dar să nu că
aceea să fie în pragul unei nopti de lumeni.

Nu pierde ocazia de a ieșă din incinta palatului ca

Nu te mai lasă atrăgă de formele formelor care îți pro
cede microscopice. Nu te mai lasă atrăgă de formele formelor care
nu pot să te aducă în pragul unei nopti de lumeni.

HAIRBĂDĂ OVIDIU
Editura Dharana
Omenirea din nou în pragul unei nopti de lumeni
Revista literară, de artă și cultură, de cunoaștere,
cognitivă și filosofică, de cercetare și dezvoltare

Editura Dharana

București
2020

Cuprins

Aproape de apogeu	5
Adevărul	6
Atenție!	8
Bcuria	10
Bcurii	10
Când	15
Când, referitor la suferință	16
Căutări	16
Ce avem cu adevărat nevoie: să credem ori să știm?	24
Ce să fac?	26
Cineva	32
Da, am fi putut și altfel!	32
Fiecare clipă	33
Clipe în cumpănă	34
Cum îi ajutăm pe cei bolnavi	37
De ce moare omul?	40
De vorbă cu Cerul	43
Dogmele	47
Eli Eli, Lama Sabachthani	49
Fiecare zi	50
Gând	52
Greu, dar și frumos	52
Este posibil	54
Iisus	54
În aceste vremuri de cumpănă, Te rog!	56
În neputință îți descoperi credința și puterea de a continua	57
Între bucuria sărbătorii și nevoia maturizării conștiinței	58
La viață	60

Lumea noastră?	61
Lumină, puiul de căprioară	63
Mail 1 oameni și cărti	67
Nu judeca pentru a nu fi judecat	68
Unui prieten care îmi trimite adesea bancuri, unele chiar reușite	70
O posibilă confuzie	70
Meditația Iertării	71
Meditații	72
1 decembrie 20... Nevoia de bucurie	72
Nevoia de echilibru	75
Nu înceta	82
Nu mai aştept nimic de la lume	84
O întrebare, două, trei	89
Pentru că	89
Poporul român	90
Prins între două iubiri	92
Re-cunoștință	94
Religiile	94
Rugăciune	95
Stare interioară	96
Sărbătoare	96
Scurtă rugăciune	98
Soare	98
Tânărul și fata	99
Timpul fiecăruia dintre noi este prețios	102
Trezirea	103
Un fluture	104
Un Model	106
Unicul	107
Viața și suferința	108
Vrei să fii liber?	111

ADĂUGIRI	114
Esențialul	114
Un mic răspuns	114
Meditația Luminii	115
Meditația copilului din mine	118
Viața	120
Un gând bun	120
Tot ce am făcut eu	121
Pe culmi amețitoare... și totuși accesibile	122
Să învățăm grija de noi	124
Provocarea prezentului	126
Încercați	130
Eu	132
Este bine	135
Nevoia de a face ceva care să-ți placă	138
Unele lacrimi	140
Schimbarea unui sistem de convingeri paralizat de frică cu unul bazat pe iubire	140
În situații dificile	145
Adevăratul maestru	146
Sentiment	146
Bucuria	147
Dualitatea ființei umane, model divin	148
Când iubești	151
Afirmații	151
Muzica	151
De astă depinde viața noastră!	152
Când mintea tace	154
Ca să fiu al tuturor	156
Insistență	156
Te apropii	157
Interesantă rugăciune	158

Într-o dimineată	159
La final	159
Un bătrân	160
La un călugăr	161
Cineva	162
Cântec	162
La bătrânețe	162
Adevărul meu și dogmele	163
Un om	165
Căldura inimii	166
O nouă simplă rugăciune	166
Puterea și dreptatea	166
Alternative	168
Un om bogat	169
Doar atunci	170
Aplecându-mă	170
Un om universal	170
Timp	170
Cine	171
Binele	171
Răbdarea	171
Omul - realități transcendentă, multidimensionale	172
Odată	178
Gândul nostru și emoția	178
Ca să desăvârșești	179
Mintea	179
Iubirea, esența vieții	179
Mănăstirile românești	180
Mici definiții	181
Ce se întâmplă	182
Viața	182
Toate încercările	182

Un maestru	183
Eu	184
Dincolo	184
Chilie	184
Cineva	185
Ce faci?	185
Dialog	186
Chip	187
Doamne	188
Milă	188
Bucuria recunoștinței	189
Iisus	190
Îndrăgostitul	191
Doamne ajută	193
Cea mai mare putere	193
Iubire cu aprobare divină	194
Căutări	195
Aud	200
Trupul	201
Un elev	201
În cumpăna iubirii	202
De vorbă cu Pavel, despre dragoste	204
Despre suferință	209
Salamandra	213
În această lume	217
Adevărata bucurie	217
Zborul	217
Lumina și apa	217
Fragilitate	217
Soarele și gheța	218
Omul frumos	218
Iubire	218

Florile	219
Puiul	219
Îmbarcarea	219
Doamne	220
Când spui	220
Intuiție feminină	221
Rolul	221
Din Iubire	221
Rost	222
Un învățător	222
Pe acest pământ	223
Transcență	223
Omul	223
Din lipsă de dialog	224
Adevărul	224
În fața divinului	224
În timpul	225
Pomul de Crăciun	225
Un model	225
Pe malul oceanului	226
Când iubești	229
Am putea spune	229
Un învățător	231
Privilegiu	238

POEZII

Fără cuvinte	241
Bunul simț	242
Domnul	243
Adevărul absolut	245
Trimisii lui Dumnezeu	246

Omenirea din nou în prag

Parfum de înger	247
Voia cui?	248
Luminători	249
Tatălui	250
Destin	251
Dar	251
Lumină Sfântă	251
Iuda	252
Acasă	253
Paranormali?	253
Mântuitorul	254
Marta și Maria	255
Dincolo de nori	256
Rugăciune	256
Destăinuirea unui sfânt contemporan	257
Avvertismant	258
Noi credem	259
România mea	260
La viață	261
A dărui	262
Mărturie	263
E tot mai aproape	263
Cerul înstelat	264
Până la urmă	265
Desăvârșit	265
Școala vieții	266
Metamorfoză	267
Judecata Mea	268
Neînțelegere	268
Rădăcini noi	269
Liber arbitru	270
Despre cei din alte lumi	271

Iubire părintească	272
Tainic destin	273
Ce-ai putea fi	275
Copiii mei	275
Unui domn contemporan arogant	276
Apocalipsa	277
Aceeași întrebare	279
Atenție!	281
Binecuvântare îngerească	281
Când am spus	283
Ceas de taină	284
Decembrie – o îmbrățișare	284
Distorsiunea intelectuală a Realității	285
Eli Eli, Lama Sabachthani	285
În loc de urare	287
La viață	288
Mă întorc Acasă	288
Nevoia de bucurie	290
O întrebare	292
Om – (o)menire	293
Pierdut în gânduri	294
Religia mea	295
Rugă	297
Să luăm lumină	297
Sufletul neamului meu	298
Prietenul meu, Eminescu	299
Pășind pe marginile zării	301
Mistică iubire	302
Lasă-te iubit!	303
Azi	303
Sfinte	304
Am fost	305

Ai tu curajul?	306
Semne de întrebare	306
Cine sunt?	307
Tu ești	308
De lume	309
El cu noi	309
Minusculă bobină	310
Dor de omul drag	310
Toamna	311
Copile	311
Bucurie	311
Binecuvântare	311
Rugă	312
Frumosul	312
Decembrie – o îmbrățișare	313

© Ovidiu Harbădă
© 2020 Editura DHARANA

Coperta – Mihai Seceleanu

Editura Dharana București
Str. Sfânta Ecaterina nr.15, sect.4, O.P. 53
Tel: 021-337 24 24
e-mail: editura@gmail.com
www.atuuri.ro
www.sufletdecarte.ro
www.edituradharana.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARBĂDĂ, OVIDIU

Omenirea din nou în Prag / Ovidiu Harbădă. - București :
Dharana, 2020
ISBN 978-606-9029-20-6

821.135.1

Omenirea din nou în prag

APROAPE DE APOGEU

Lumina a răsărit din nou din întunericul istoriei.
Este pe toate drumurile, la toate răspântile.
Trezește-te dragul meu, draga mea.
Nu pierde ocazia rară ce ți se oferă, de a intra în Luminiă. Adu-ți aminte că asta ai dorit dintotdeauna.

Ea este blândă, emană Pace, o pace nepământeană și o Forță de neoprit, dar care nu pretinde nimic, nici de la tine, nici de la oricine altcineva.

Este șansa ta să renunți la micul eu și să devii una cu Ea.

Acum, în aceste vremuri este un moment de cumpănă. De aceea Ea ni se oferă spre a contrabalașa suferința și disoluția ce tinde să cuprindă întreaga planetă. Tot mai mulți semeni devin conștienți și o primesc. Dar să știi că acest adevăr nu o să-l aflați la știri.

În istoria acestei planete, deci în timp, după clipe de deschidere, când Cerul se coboară pe pământ, urmează veacuri de închidere, când Lumina nu mai este aşa de ușor de primit.

Nu pierde ocazia de a ieși din închisoarea micului eu.

Nu te mai lăsa amăgit de lumea formelor care îți promite mereu Împlinirea. Niciodată nu va avea cum să ți-o ofere, pentru că nu poți oferi ceea ce nu ai.

Alege Lumina, cu toată ființa ta și atunci vei trăi minunea, revelația, dincolo de orice gând sau concept mental, dogmă ori ideologie, că acea Lumină ești și tu, adevăratul Eu, etern, după chipul și asemănarea Tatălui. Aceasta este esența ta, reală și eternă. Aceasta este Împlinirea, Mântui-

rea, recunoașterea conștientă că tu și Tatăl Una sunteți, veșnici și NEDESPĂRȚIȚI.

Trăim vremurile când marile taine ale Învățăturilor spirituale sunt revelate tuturor, la liber, doar să le observăm. Ele ne ajută să ne reamintim CINE SUNTEM și să exprimăm în lume, prin viața noastră, acest adevăr. Nu mai ține să te agăți de un ritual și să te faci că faci. A FI este ordinea de zi, adică a fi CONȘTIENT CINE EȘTI. Numai așa te poți extrage sclavie impusă de mintea ta individuală și de mentalul colectiv. Fiecare om care se trezește este extrem de important. Fiecare „luminiță” care începe să strâlucească pe cerul spiritual al acestei planete contribuie enorm la refacerea echilibrului energetic, grav afectat de inconștiența oamenilor. Și chiar dacă vor fi dezastre, fiecare va lua cu el toate acumulările spirituale dobândite pe această planetă. Dar încă se mai poate ca potențialele catastrofe să fie atât de mult diminuate încât pagubele să fie suportabile, nu iremediabile. Atlantida nu e nevoie să se mai repete.

ADEVĂRUL

Pentru majoritatea dintre noi, cel mi greu lucru este să suportăm Adevărul. De ce? Pentru că acceptarea Lui înseamnă „omorârea” omului vechi din noi, a cărui existență este bazată pe tiparele mentale de frică și pe ignoranță. Frica ne este servită pe toate palierele societății, școală, sănătate, instituțiile statului, cele religioase și ne face incapabili să mai descifrăm mesajele de iubire și pace ce vin din interiorul nostru. Negăm propria intuiție și propriul

Omenirea din nou în prag

adevăr care este în concordanță cu mesajul Adevărul al marilor religii ale lumii, care nu contravine respectării particularităților specifice fiecărei culturi.

Pe baza necunoașterii, oamenii sunt învățați să alerge mai toată viața după falsele valori ale acestei lumi, puterea dobândită cu orice preț, avereala fără limite căci asemenea este și lăcomia, plăcerile și distracțiile ridicate la rang de religie, pe care o minte bolnavă le inventează mereu, distrugând sănătatea și echilibrul omului.

Dacă pătrundem în realitatea ființei noastre, descopeream că de fapt nu avem nevoie de aproape nimic din toate acestea, căci am fost înzestrăți de la începutul Creației noastre cu tot ce avem nevoie pentru o existență fericită, armonioasă și împlinită. În esența noastră există cea mai mare putere din Creația lui Dumnezeu, căci datorită ei există Creația, deci și noi. Dacă există înseamnă că nimic nu a putut-o distruga. Această forță extraordinară este Puterea Iubirii, și o avem în noi, e drept, prea puțin descoprită, încă. În ceea ce privește avereala, nici o comoară din lume nu poate echivala nici măcar cu 1% din valoarea ființei noastre. „Toate diamantele lumii sunt un gunoi, față de o clipă petrecută în lumina dumnezeiască” spunea părintele Arsenie Boca. Iar referitor la placere și distracție, nu este fericire mai mare decât să descoperi încă din viața pământeană Împărăția Cerurilor și să trăiești în ea, chiar și măcar o clipă. Și este foarte posibil. De ce? Pentru că „Nu se va zice: „Uite-o aici” sau: „Uite-o acolo!” Căci iată că Împărăție lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.” – Luca 17:21

Dragii mei, fiecare dintre voi sunteți o minune unică a lumii, care aşteaptă a fi redescoperită.

Eu sunt o fire mai comodă. Uneori, am impresia că a scrie nu este un lucru care să merite prea multă atenție, prin comparație cu ce făcea, de ex. Valeriu Popa. Poate sunt și egoist. Prefer, de exemplu, să ţin post 2-3 zile și să-mi însușesc cât pot de bine această experiență, decât să scriu o carte de 2-3 sute de pagini despre post. Ca fire, îmi place mai mult să fac și să tac, decât să scriu sau să vorbesc despre anumite subiecte. Și uneori îmi vine să fac o pauză cu scrisul, ceva mai lungă, dar apoi mă gândesc: dacă ideile, trăirile, stările care îmi vin sunt ca un talant pe care trebuie să-l înmulțesc prin scris și eu ignor aceste inspirații, oare nu greșesc? Dacă ele nu mai apar e simplu. Nu mai scriu. Dar câtă vreme ele mi se prezintă, este bine să le ignor? Și tot gândindu-mă aşa, mi-am adus aminte de o mică discuție pe care am avut-o cu un apropiat al domnului Popa. Printre altele acesta era și scriitor, nu prea cunoscut, dar acest lucru nu-l deranja. Așa mi-a mărturisit când stăteam de vorbă. Cuvintele lui m-au impresionat atât de mult încât au rămas vii în memoria mea. Pentru mine au însemnat foarte mult, de aceea o să redau o parte din mărturisirea sa:

«Stau liniștit și-mi fac treaba. Cât pot și cum pot. Între timp îi aştept pe cei care încearcă să se-nalțe întru Domnul, într-un fel asemănător cu al meu. Dar și eu îi caut pe cei asemenea mie. Se întâmplă și să rămân singur, dar nu chiar, căci de fiecare dată eu vin spre mine. Dar am semne că și aşa este bine. Eu cu mine suntem doi, nu mai sunt singur. „Unde sunt doi în numele Meu și Eu sunt cu ei”, spunea Domnul. Ce-mi trebuie mai mult? Recunoașterea oamenilor? Faimă? Admirația semenilor? Ispita e făcută să ne dea

Omenirea din nou în prag

târcoale și atunci, din memorie, mi-aduc învățătorii în față.

- „Ferește-te să te fericească lumea!” îl aud clar pe Valeriu Popa. Și apoi adaugă: „Toate acestea le poti avea. Dar dacă sunt scop, dorite, devin cumplite amăgiri, capcane în care dacă te prinzi vei pierde toată osteneala ta spirituală. Chiar merită?” Și brusc îmi revin, ca după un duș rece.

Sunt eu cu mine, și uneori, minunat dar, cu unii dintre cei de Sus. Ce-mi mai trebuie? Și mi se repetă... sacadat: „Răbdare... răbdare... răbdare. Și încă ceva. Credință. Ai credință în ce ți s-a dat. Chiar dacă deocamdată nu prea ești luat în seamă, ba, uneori, trezești invidie și ești respins, iar în unele cazuri trebuie să suporți și răutatea oamenilor. De cele mai multe ori aceste stări apar din ignoranță sau frică. Și nu uita, până la urmă, ÎNTOTDEAUNA Cerul va izbândi. Dar cum și în ce fel, doar El știe.”

Încerc să recapitulez. Am binecuvântarea Cerului, sunt eu cu mine, stăruiesc în credință și răbdare. Dar nu îmi ieșe totdeauna. Și mi-e ciudă pe mine, de cât sunt de prost-nac. Din nou Valeriu Popa îmi repetă: „Fă ce-ți dictează interiorul, fără să te ridici pe mormintele altora.” Deci, cu alte cuvinte, să-mi urmez credința și ceea ce știu, chiar dacă alții ignoră sau iau în derâdere convingerile mele. Deocamdată, tema lor de viață nu are nevoie de ceea ce am eu de oferit.

- „Și fii în pace. Iar dacă vor observa și alții că prin tine se spune ceva, tot lucrarea Cerului este. Căci ceea ce ți s-a dat este codificat, nu neapărat ca mesaj literar, ci ca stare, credință și timp. Și poate această părticică de adevăr va fi descoperită abia după ce tu nu vei mai fi pe acest pământ. Și ce dacă! Cerul știe ce face și de ce. Tu să nu-ți pierzi credința și fă-ți treaba până la capăt.

Uită-te în urmă. Atâția și atâția iubiți ai Cerului, imenșați în ierarhia spirituală, în timpul vieții pe pământ au fost batjocoriti, umiliți, huliți, și, abia după ce au revenit Sus, au fost recunoscuți Jos. Ba pot să-ți spun că, dintr-un punct de vedere, este mai ușor a scăpa neobservat cât ești în viață, dar, oricum, fii pregătit, căci există posibilitatea ca la un moment dat, energia celor spuse, să aprindă multe suflete. ”»

Bucuria

Moartea este un îndemn minunat să celebrăm bucuria și inocența vieții.

Știu că a avea viață și a nu te bucura de ea este un păcat. Cel care pretinde că slujește lui Dumnezeu și nu are în el bucuria vieții, doar se amăgește că slujește lui Dumnezeu

Bucurii

Cât trăim pe acest pământ, în orice clipă putem alege. Doar dacă nu ne-am vândut acest drept.

Început de septembrie. Orașul încă dogorește după căldura de peste zi. În apartamentul răcoros, unde aparatul de aer condiționat zumzăie discret, văd un bărbat de vreo 40 de ani cum se aşază comod într-un fotoliu generos, din piele. Încăperea este curată, modernă, digitalizată. Elec-

Omenirea din nou în prag

tronicele, mobilierul modern, designul interior, toate arată gustul rafinat al unui om cu posibilități materiale peste medie. Privește zâmbind o fotografie (o imagine) încadrată de o ramă electronică, ce pare că are mai multe funcții, așezată pe măsuța de lângă fotoliu. Era el, alături de soție și copii, într-un peisaj exotic. Ziua de lucru se terminase. Ajuns acasă a făcut un duș, și-a astămpărat foamea cu un meniu bogat comandat la o firmă de catering, iar acum stătea relaxat pe fotoliu, cu o sticlă de bere aburindă, pusă frumos, alături de un pahar, pe un suport special.

Ronțâind niște alune, puțin distrat, apucă telecomanda și pornește televizorul, un ecran uriaș atârnat pe un perete. Era jurnalul. O doamnă elegantă vorbea zâmbind. Chipul era ca de păpușă. Dantura perfectă, dar falsă, buze false, tenul fals, sprâncenele și genele la fel, ochii falși, o marionetă vorbitoare care se străduia să aplice cât mai bine cele învățate la orele de dicție și mimică. Subiectele de maximă importanță erau discutate cu profesionalism. Un camion intrase într-o căruță cu pepeni care circula neregulamentar pe o șosea. De la fața locului, reporterul, profund afectat de eveniment, prezenta situația nației întregi: pepeni împriștați pe drum, căruță fărâmată în mijlocul șoselei, calul mort, iar camionul răsturnat în șanțul de pe marginea drumului. Altă știre: într-un bar, doi indivizi s-au luat la bătăie, apoi au venit mai mulți din cartier și a ieșit o ciomăgeală generală. Bilanțul: barul distrus, un chelner cu capul spart, pagube enorme. Mai departe. Un politician a fost prinț în flagrant și condamnat. Altul, pentru bună purtare și lucrări publicate, a fost eliberat după ce făcuse cam un sfert din condamnare, în timp ce un altul, după ce fusese închis și ulterior eliberat, acum era din nou închis.

Nemaivând răbdare, desface o altă sticlă de bere cu o

mână, iar cu cealaltă schimbă canalul. Aici era o reclamă la niște sucuri, apoi la ceva medicamente, urmată imediat de prezentarea unui detergent extraordinar. Perseverent, schimbă iar canalul. Ghinion. Publicitate la niște telefoane mobile, tablete și o firmă de telefonie. Schimbă mai departe, nu se lasă. Pe noul program apare o plajă unde, o vedeță mai mult dezbrăcată decât în costum de baie, dă un interviu. Soare, veselie, fete frumoase și tineri dormici de afirmare. Dă mai departe. Abia începuse un film unde „răul”, folosind cea mai avansată tehnologie, arme extraterestre, caută să stăpânească pământul. „Binele” reușește până la urmă să folosească mai eficient și mai spectaculos toate aceste mijloace de distrugere și învinge „răul”. Numai că a trebuit să fie mai rău decât „răul” pentru a obține această performanță.

S-a înserat de-a binelea. Bărbatul, după ce a mai băut vreo două sticle de bere, e adevărat, scumpe și de calitate, răpus de oboseală, a adormit în fotoliul comod și generos.

Într-o altă parte a încăperii, lângă un raft pe care se aflau câteva cărți de management și politici comerciale de succes, se mai afla o poză, cu un bărbat care îi semăna, doar că era ceva mai cărunt și cu mustață. Pe spatele fotografiei scria: „Fratelui meu, cu drag.” Privind la bărbatul din poză, brusc am avut în față alte imagini, ca și cum, dintr-o dată, te afli în alt loc dar în același timp. Era undeva într-o pădure, un loc deschis, ca un fel de poiană. În acel spațiu se afla o mănăstire. Într-o parte erau 2-3 clădiri, în rest locașul de cult era înconjurat de pădure. Deja se înserase. Cerul senin, era plin de stele. Mai mulți oameni participau la o slujbă, tăcuți. Printre ei se afla și fratele din poză. Cățiva copilași se jucau prin curtea mănăstirii, la lumina unui felinar. Aerul înmiresmat și curat al pădurii îți

Omenirea din nou în prag

inunda toate simțurile.

La un moment dat, preoții și călugării au ieșit din biserică și slujba a continuat sub cerul liber. Era o priveghere pentru un sfânt, urmată de Sfânta Liturghie. Călugării erau împărțiți în două grupe, dând pe rând răspunsurile, conform tipicului. Cântările erau aproape identice cu cele de la Athos. Vocile lor erau amplificate de ecoul pădurii și parcă se îndreptau șuvoi spre cer. Fascinat de atmosfera feerică, m-am simțit atras în prezentul lor. O stea căzătoare a strălucit brusc, pentru o secundă, deasupra noastră, luminând întunericul dintre noi și stele.

Călugării începuseră să repete cântând „Doamne miluiește”, după care cântau în grecește „Kyrie Eleison”. Se pomenea sfântul a cărui priveghi se făcea, viața, faptele lui și se înălțau rugăciuni de slavă, mulțumire, apoi de cerere. Invocarea era din ce în ce mai profundă, atenția tot mai concentrată, vocile monotone repetau aceeași linie melodică. Aerul vibra nefiresc, devenise aproape fizic, palpabil. Preotul își continua invocarea. Dintr-o dată, i-am auzit vocea gâtuită și, uitându-mă la el, am observat o emoție și bucurie care îi transfigurau chipul. Se conectase. Sfântul venise la invocarea preoților.

Slujba a continuat. În această stare a început pomenirea tuturor sfintilor, a celor mai apropiati de oamenii acestor locuri și de hramul mănăstirii, a sfintilor români, știuți și neștiuți, martirii neamului, strămoșii.

Brusc, atmosfera devine ireală. Cei invocați au apărut pe rând, tot mai mulți, spațiul de deasupra mulțimii umplându-se de lumina lor. Răspundeau cu binecuvântări îndreptate spre mulțimea adunată, preoți și mireni. Eu parcă nu mai puteam respira, o energie colosală mă apăsa. Am încercat de 2-3 ori să trag aer în piept și, odată cu prima

gură de aer am simțit o pace imensă cuprinzându-mă și am început, liniștit, să plâng.

Am înțeles că toți strămoșii noștri eroi, sfintii de prețutindeni și ai noștri sunt vii, reali. Ei sunt cu noi... dacă știm să îi chemăm. Nu vreau să le dau numele dar... cei invocați erau prezenți.

Rugăciunile continuau... cântate monoton, uneori încet, alteori mai tare. Contra aparenței de liniște, o tensiune din ce în ce mai mare se simtea în jur. La un moment dat, mai multe șuvoaie de lumină alb-aurie pornesc de la cei invocați și care se aflau deasupra mulțimii, către preoți, călugări, mireni, spre toti cei aflați la slujbă. Binecuvântări cu lumină, de diferite nuanțe, pentru sănătate, pentru credință, protecție, întărire, pentru cei care aveau misiuni. Fiecare prima după cât s-a pregătit. Moment maxim de comununie. Cea mai mare parte a celor prezenți erau primitori. Dar, la câțiva, se întâmpla un fenomen interesant. Era ca și cum, aceștia, având un mic diamant deasupra capului, atins de o rază de lumină se aprindea și răspândea în jur o lumină asemănătoare ce cea a razei. La scurt timp după „aprinderea” diamantelor, lumina lor, care era asemenea unui mic soare, dar de nuanțe diferite, începea să se adune într-un fascicul și, împreună cu celelalte provenite de la ceilalți posesori de „diamante”, se adunau într-o coloană de lumină, undeva la 3-4 metri deasupra mulțimii și se îndrepta spre cer. Apoi brusc, aşa cum a început, totul a încetat. Preoții și călugări continuau slujba, iar mulțimea cânta, alături de ei, unele pasaje.

Odată în plus, am înțeles de ce este bine să mergi la slujbele de la biserică ori mânăstire, chiar dacă simțim sau nu ceva, chiar dacă „vedem” sau nu ceva. Sunt momente în care, aşa cum se spune, „cerurile se deschid”, dar să nu

Omenirea din nou în prag

ne facem iluzii. Primim după cât ne-am pregătit. Dar fiecare primim. Și știți ce? Chiar și cel nepregătit primește ceva. Iar acel „ceva” îi poate schimba viața.

Brusc, revin la realitatea mea cotidiană. Imaginile dispar. Nedumerit, încerc să înțeleg rostul lor.

Primesc un răspuns scurt, telegrafic: „Același timp, opțiuni diferite de a-l petrece.”

Aș fi vrut explicații, dar nu am mai primit nimic. Ca și cum emițătorul a închis aparatul și comunicarea s-a încheiat. Am rămas singur, în liniște, gândindu-mă la semnificația celor văzute.

Când

Când credința se transformă în certitudine de nezdruncinat, atunci evoluezi.

Dar, la aceste certitudini, mintea nu poate ajunge. De aceea, misticii nu au putut fi înțelesii niciodată, și cel mai adesea, au tăcut, în legătură cu cele mai intime trăiri ale lor.

Mintea este satisfăcută de dogmă... Si se va răzvrăti întotdeauna împotriva trăirii mistice, pe care nu o înțelege și de care se teme, căci, în fața ei, își pierde supremăția asupra conștiinței ființei umane, care, în profunzimea ei, ESTE DIVINĂ, deci nemărginită. Pe când dogma, este mărginită, de limitele gândirii umane și de ... interese.